

УДК 349.6:346.14

Д. Д. ЗАДИХАЙЛО

кандидат юридичних наук, асистент
кафедри цивільного, господарського
та екологічного права

Полтавського юридичного інституту
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого
zadykhaylo@gmail.com

**ЕКОЛОГІЧНІ ІННОВАЦІЇ ЯК ФОРМА
МІЖГАЛУЗЕВОЇ КОНВЕРГЕНЦІЇ
ГОСПОДАРСЬКОГО ТА ЕКОЛОГІЧНОГО ПРАВА**

У статті акцентовано увагу на необхідності змістовної інкорпорації положень концепції сталого розвитку до засад державної екологічної політики України. Розглянуто питання про роль інновацій у справі збереження довкілля. Визначено основні функціональні напрями впливу інновацій на охорону навколишнього середовища та завдання інституціоналізації категорії «екологічні інновації», необхідність чіткої правової визначеності із відповідним понятійним правовим апаратом.

Ключові слова: стратегія державної екологічної політики, концепція сталого розвитку, екологічні інвестиції, екологічні інновації.

Постановка проблеми. У грудні 2010 р. Верховною Радою України було прийнято Закон «Про основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року». Слід зазначити, що названий Закон є не першою правовою формою об'єктивної державної екологічної політики, беручи до уваги, наприклад, затверджені постановою Верховної Ради України у 1998 р. «Основні напрями державної політики у галузі охорони довкілля, використання природних ресурсів та забезпечення екологічної безпеки».

Слід вітати намагання законодавця визначитись із принциповими, засадничими положеннями державної політики в екологічній сфері, зокрема для того, щоб у подальшому на системній основі базувати свою законодавчу політику та організаційні зусилля. Актуалізація екологічної проблематики, як

увяляється, набула нечуваного раніше рівня. Події екологічного характеру вимагають повної трансформації змісту екологічної філософії та свідомості, що інерційно продовжують протиставляти природу та цивілізацію. Більше того – ставити людство над природою, розуміючи останню здебільшого як об'єкт експлуатації. Адже саме на експлуатації природних, сировинних ресурсів побудовані економіки цілої низки країн з досить потужним власним ВВП. Екологічні проблеми повертають людську свідомість до визнання цивілізації частиною природи, а відтак визнання експлуатації природних ресурсів фактично експлуатацією себе як частини цих самих ресурсів. (Не випадково з'явилися усталені поняття «людські ресурси», «людський капітал» тощо).

Слід зазначити, що екологічні проблеми сьогодення загострюються, з одного боку, надзвичайно високим рівнем енерго- та ресурсоспоживання в розвинутих країнах і водночас загостренням демографічної проблеми зі стабільною тенденцією до зростання рівня споживання у країнах, що розвиваються. Необхідно визнати, що в цілому ані ті, ані інші психологічно не готові до обмеження власного споживання, культивування особистої споживчої аскези та прийняття економічного регресу в цілому. Більше того, зазначені пропозиції, що часто звучать з боку розвинутих країн на адресу країн, що розвиваються, викликають обурення та звинувачення в екологічній дискримінації.

Тиск зростаючих за кількістю, а головне, якістю екологічних проблем змушує ставити під питання соціальну ціну існуючого механізму господарювання в його сутнісних аспектах. Це справедливо як по відношенню до економіко-правових механізмів природокористування в кожній окремій країні, так і по відношенню до загальної характеристики такого механізму, що склався у глобальному вимірі. І якщо в окремих сегментах світової економіки можна спостерігати тенденції відносної деіндустріалізації, пов'язаної з переходом до нового формату світового розподілу праці, то такий тренд компенсується зростанням спричинення шкоди навколишньому середовищу в нових індустріальних країнах, в першу чергу в Китаї, Індії, Бразилії, Мексиці тощо, що узяли курс на високі темпи розвитку добувної та обробної промисловості, на суттєве поліпшення стандартів споживання населенням своїх країн.

Таким чином, слід констатувати, що існуючий економічний механізм у світовому масштабі є незмінно орієнтованим на швидкі темпи економічного зростання, зростання рівня споживання та ємкості внутрішніх ринків за рахунок варварської, безвідповідальної експлуатації природних ресурсів. Важливо підкреслити, що названий економічний механізм спричиняє шкоду людству як у контексті безвідповідального вичерпування невідновлюваних

природних ресурсів, так і в контексті безпрецедентного за рівнем забруднення навколишнього середовища і в процесі природокористування і подальшої індустріальної переробки сировини.

Відтак на філософському рівні усвідомлення існуючого стану природокористування та охорони навколишнього середовища призводить до беззаперечного висновку про вичерпність відновлюваного ресурсу планетарної екосистеми. Подальше функціонування світової господарської системи на існуючих засадах може відбуватися тільки за межами ємкості існуючих екосистем, а відповідно прямо призводить до знищення життєздатного природного середовища.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Слід зазначити, що в господарсько-правовій літературі інноваційна проблематика отримала значну увагу, в першу чергу, в роботах Ю. Є. Атаманової, О. М. Давидюк, О. В. Гладкої, А. І. Денисова та ін. Разом з тим проблематика інноваційного права в контексті екологічної спрямованості інновацій, у контексті створення відповідних правових механізмів у системі охорони довкілля не зачіпалася ані вченими-екологами, ані вченими-господарниками.

Формулювання цілей. Метою статті є спроба проаналізувати місце «екологічних інновацій» в сучасному програмному забезпеченні діяльності держави в екологічній сфері та у змісті екологічного законодавства та з'ясувати загальні концептуальні підходи для такої інтерпретації.

Виклад основного матеріалу. Саме тому не випадково, що як альтернатива викладеному порядку речей, на концептуальному, а сьогодні вже і на рівні реальної державної політики цілої низки країн, з'явилась і розвивається концепція переходу до так званого сталого суспільно-економічного розвитку. В основу цієї доктрини, стратегії покладено необхідність практичного забезпечення збалансованого вирішення соціально-економічних проблем на підставі збереження життєздатного навколишнього середовища та природно-ресурсного потенціалу не тільки для сьогоденного покоління людства, але і для прийдешніх поколінь. Фактично, стратегія сталого соціально-економічного розвитку – це концепція, що має в своїй основі екологізацію, в першу чергу, економічної діяльності як такої, шляхом формування нового економіко-правового механізму господарювання, адекватно поєднуючого потенціал подальшого розвитку одночасно зі збереженням навколишнього природного середовища. Очевидно, що така перебудова може бути здійснена на глибокому інституційному рівні і має досить велику соціальну ціну. Щодо останньої, слід зазначити, що в неї включатимуться існуючі інтереси підприємців, володільців корпоративних прав і трудових колективів підприємств, чия діяльність та її наслідки суперечать цінностям збереження на-

вколишнього середовища та природно-ресурсного потенціалу країни, і щодо яких можна навіть спрогнозувати спроби організації соціального спротиву планам реалізації стратегії сталого розвитку, зокрема на політичній, економічній та інформаційній арені з'ясування вектору суспільних інтересів. У цьому сенсі слід підтримати думку А. Г. Бобкової, що забезпечення принципу збереження навколишнього середовища та раціонального використання природних ресурсів, дотримання якого є передумовою екологічної безпеки, є одним із основних критеріїв ефективності господарювання [1]. Слід, однак, зазначити, що екологізація господарської діяльності тільки за рахунок негативних засобів природоохоронного змісту, а саме через встановлення обмежень на споживання, прогресивної шкали тарифів на перевищення норм споживання, штрафів за забруднення навколишнього середовища тощо, мають обмежений соціальний ефект, а в умовах демократичного суспільства можуть сприяти приєднанню до лав противників стратегії сталого розвитку широкі верстви населення.

У названих умовах, як уявляється, екологічна політика країн може базуватися на визнаній концепції сталого розвитку, що передбачає продовження економічного зростання, але за рахунок впровадження таких інновацій, що приводять до тотальної екологізації економіки, усунення протиріччя між виробництвом матеріальних благ та чистотою природного середовища, збереженням його в межах екологічного балансу. Саме в цьому сенсі слід оцінювати Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року, визнаючи, однак, що сама по собі екологічна політика держави поза контекстом її промислового, аграрного, інвестиційно-інноваційного та інших напрямів економічної політики (відповідно до змісту ст. 10 Господарського кодексу України), навряд чи може бути ефективною.

Слід враховувати, що конвергенція екологічної та економічної політики держави в механізмі своєї реалізації має містити в собі також і конвергенцію еколого-правової та господарсько-правової політики держави. Адже, наприклад, господарсько-правова політика держави в цьому сенсі визначається як така, що є імперативною концептуальною позицією держави щодо напрямів та змісту подальшого розвитку господарського законодавства, удосконалення практики його застосування, оптимізації правового господарського порядку як такого [2].

Таким чином, екологічно спрямоване застосування господарсько-правових засобів регулювання економічних відносин має стати продуктом конвергенції не тільки політики еколого- та господарсько-правової, але і самого еколого-господарського законодавства. Проте окремі заходи екологічної політики, з точки зору їх внутрішньої диференціації, можуть мати відносно автономне

значення, базуватися на відносно самостійних організаційно-правових механізмах своєї реалізації, наприклад, заходи інформаційного характеру, окремі заходи екологічно-відновлюваного характеру тощо. В той же час там, де існує системний зв'язок між забрудненням навколишнього середовища та діяльністю суб'єктів господарювання, в сфері промислового виробництва потрібні спільні механізми з інноваційним вирішенням існуючих екологічних проблем та проблем перспективного економічного розвитку. Слід визнати, що названі інноваційні шляхи вирішення еколого-економічних проблем не можуть базуватися на випадковому факторі створення або нестворення відповідних ресурсо-енергозберігаючих технологій, технологій із замкненим циклом виробництва, з безвідходним виробництвом тощо. Зрозуміло, що екологічні завдання сучасного рівня можуть вирішуватись на базі відповідно націленої та ефективно працюючої національної інноваційної системи.

Така система має включати в себе і цілу низку наукових закладів та інститутів інноваційної системи, що своїм функціональним призначенням мають доведення наукових розробок до стану інноваційних розробок, а останніх – до стану інноваційних продуктів, зокрема технологій, готових до впровадження у виробничий процес, а інноваційна продукція, що створена на їх базі, – є конкурентоспроможною і відповідає умовам успішної комерційної господарської діяльності. Разом з тим саме екологічний аспект інноваційних розробок, як уявляється, є достатньо складним питанням з точки зору його сумісності з класичним приватним інтересом у сфері виробництва товарів та послуг. Зрозуміло, що створити відповідний «коридор» приватнопідприємницької мотивації, в тому числі і для іноземних виробників промислової продукції, що імпортується до України, а також для іноземних інвесторів, у разі їх зацікавленості у створенні в Україні відповідного виробництва, без системи спеціально створених правових засобів державного регулювання відповідної діяльності просто неможливо. Таким чином, принципового значення для оцінки ефективності Закону України «Про основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період за 2020 року» набувають щонайменше три аспекти:

- сумісність її змісту із заходами промислової та аграрної політики держави;
- створення відповідної «екологічної» підсистеми в національній інноваційній системі і організаційно-правове забезпечення її функціонування;
- створення цілісної та комплексної системи правових засобів реалізації екологічної політики щодо усіх визначених нею цілей та завдань.

У цьому сенсі «стиківка» положень Екологічної стратегії з інноваційною проблематикою носить дуже ескізний та поверховий характер, що імовірно знижує прогноз ефективності її реалізації. Так, у розділі 3 «Стратегічні цілі

та завдання» можна знайти лише окремі положення, що пов'язані із впровадженням інновацій, які втім мають переважно декларативний характер, наприклад: «сприяння місцевим громадам щодо впровадження невиснажливого господарювання та екологічно дружніх технологій», «надання державної підтримки створенню і розвитку населених пунктів, що використовують енерго- та ресурсозберігаючі технології житлового будівництва», «запровадження новітніх технологій утилізації твердих побутових відходів», «остаточне знешкодження накопичених не придатних до використання пестицидів шляхом запровадження безпечних технологій їх знешкодження».

Можливо, найбільш вдалою слід визнати постановку питання, яка міститься в Стратегії, щодо «підготовки державних цільових програм з екологізації окремих галузей національної економіки, що передбачають технічне переоснащення, запровадження енергоефективних і ресурсозберігаючих технологій, маловідходних, безвідходних та екологічно безпечних технологічних процесів» та щодо «створення умов для широкого впровадження екологічно орієнтованих та органічних технологій ведення сільського господарства».

Як уявляється, саме останні положення вимагають створення цілісних і детально розроблених державних програм з викладенням комплексу еколого-правових та господарсько-правових засобів їх реалізації. Без цього Закон України «Про основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року» залишиться черговою декларацією намірів держави в екологічній сфері.

Слід усвідомлювати надзвичайно динамічну тенденцію до юридичної конвергенції екологічного та господарського права та законодавства. Цілком слушно зазначає О. В. Шаповалова, що «найбільшою мірою триєдина проблематика сталого розвитку стосується господарсько-правових засобів. Саме вони мають своїм завданням утримання цілісної правової регламентації найважливіших економічних діянь, пов'язаних із господарським використанням природних ресурсів та забезпеченням соціальної спрямованості природокористування» [3].

У більш широкому контексті це конвергенція цінностей та мотивів людської активності, що має гармонійно об'єднати екологічну форму існування із задоволенням споживчих вимог. Не дивно, що на правовому рівні, як певні об'єкти правового регулювання виникають поняття «зелена економіка», «екологічне підприємництво», «зелені інвестиції» тощо. Не важко прогнозувати і подальший розвиток такої конвергенції за рахунок її розширення та поглиблення.

З точки зору систематизації нормативно-правового матеріалу така конвергенція може мати доволі різні законодавчі форми. Це може бути створення

нової комплексної галузі під умовною назвою «екологічно-господарське право». Це також може бути ціла низка міжгалузевих інститутів на кшталт «екологічне інвестування», «екологічно-інноваційна діяльність», «екологічне господарювання» та кінець кінцем «екологічно спрямований економічний комплекс».

У будь-якому випадку процеси невідвортної конвергенції екологічних та економічних суспільних інтересів та діяльності мають отримати комплексне системне спеціально спрямоване законодавче забезпечення.

Так, наприклад, у науковій літературі екологічні (зелені) інвестиції – всі види майнових та інтелектуальних цінностей, що вкладаються у господарську діяльність і спрямовані на зменшення негативної антропогенної дії на навколишнє природне середовище, зниження екодеструктивного впливу процесів виробництва споживання та утилізації товарів та послуг. Збереження, раціональне використання природних ресурсів та покращення природоресурсного потенціалу територій, забезпечення екологічної безпеки країни, внаслідок яких досягається екологічний, соціальний та економічні результати [4].

За таких умов екологізація господарювання може бути досягнута лише за рахунок інноваційного економічного розвитку. Хотілося б підкреслити, що зв'язок між екологізацією та інноватизацією господарського механізму є безальтернативним в існуючих соціально-політичних умовах, адже тільки екологізація господарювання на інноваційній основі може гармонізувати більшість соціальних інтересів, що виникають у названій сфері. У цьому сенсі першочерговим завданням законодавства є детальна розробка понятійного апарату «екологічних інновацій».

Для формування державної еколого-інноваційної політики, спрямованої на реалізацію цілей стратегії сталого розвитку, а також на опрацювання відповідних правових позицій щодо законодавчих новел, які мають бути прийнятими для цього, «екологічні інновації» повинні отримати щонайменше детальну наукову класифікацію.

Дійсно, як класифікаційний критерій можна використати класичний розподіл відносин, що регулюються екологічним правом на природоресурсні та природоохоронні. В цьому сенсі до природоресурсних інновацій слід віднести ті інноваційні продукти, що у разі їх впровадження приводять до: заміни використовуваної сировини з менш поширених до більш поширених видів; заміни використовуваної сировини, джерел енергії з невідновлюваних на відновлювані; заміни використовуваних сировинних матеріалів з ресурсоемних на ресурсоекономні тощо.

Відтак, до природоохоронних інновацій слід віднести такі, що сприяють відновленню здорового навколишнього середовища через здійснення активних

робіт з утилізації та переробки сміття, відновлення родючості ґрунтів лісів тощо; зменшують або унеможливають викиди шкідливих речовин; дозволяють чітко фіксувати факти здійснення екологічних правопорушень та сприяють реалізації принципу незворотності покарання.

Одним із важливих класифікаційних критеріїв має стати розподіл «екологічних інновацій» на такі, що спрямовані безпосередньо на досягнення екологічного ефекту і такі, що здійснюються з комерційною метою, але паралельно досягають також і екологічно позитивного результату. Таким чином, можна передбачити, що в першому випадку інноваційна діяльність реалізується переважно в режимі некомерційного господарювання, а в іншому – з метою досягнення прибутку.

Разом з тим для спрощення проблеми диференціації «екологічних інновацій» можна запропонувати дещо синтетичну класифікацію.

Так, до першої групи екологічних технологій мають увійти ті, що націлені на компенсаційні, відновлювані за характером роботи, спрямовані на повернення довкілля до стану, що передував активному промислому забрудненню.

До другої групи мають належати інновації, що знижують техногенне навантаження на довкілля при застосуванні традиційних технологій та видів виробництва. Тобто мова йде про зменшення шкідливих викидів та раціоналізацію використання енергоносіїв та сировини без сутнісної зміни типу використовуваної технології виробництва.

До третьої групи слід віднести випадки, коли інновацією є сама технологія виробництва і її застосування дає виразний екологічний ефект. Прикладом таких технологій може бути цілий напрям в енергетиці – альтернативна енергетика, що пов'язана з використанням відновлюваних джерел.

До четвертої групи необхідно віднести інновації, що спрямовані на мінімізацію, нейтралізацію негативних наслідків глобальних змін навколишнього середовища, які стали предметом міжнародно-правових угод, домовленостей та зобов'язань і пов'язані за своїм змістом із глобальним потеплінням, витонченням озонового шару землі, транскордонним забрудненням річок, водоймищ та атмосферного повітря тощо.

Така диференціація «екологічних інновацій» має практичну цінність, адже законодавча політика держави потребує розробленого дефінітивного апарату, чітко поставлених завдань, що можуть бути розв'язані шляхом застосування правових засобів. Інноваційна діяльність, у свою чергу, дуже чутлива до застосування різного роду спеціальних правових режимів її здійснення, запровадження державних цільових програм, використання тих чи інших форм державно-приватного партнерства тощо.

Висновки. 1. Екологічна політика країн може базуватися на визнаній концепції сталого розвитку, що передбачає продовження економічного зростання, але за рахунок впровадження таких інновацій, що призводять до тотальної екологізації економіки, усунення суперечності між виробництвом матеріальних благ та чистотою природного середовища, збереженням його в межах екологічного балансу.

2. Конвергенція екологічної та економічної політики держави в механізмі своєї реалізації має містити в собі також і конвергенцію еколого-правової та господарсько-правової політики держави.

3. Невідвратною конвергенції екологічних та економічних суспільних інтересів та діяльності мають отримати комплексне системне спеціально спрямоване законодавче забезпечення.

4. Одним із важливих класифікаційних критеріїв має стати розподіл «екологічних інновацій» на такі, що спрямовані безпосередньо на досягнення екологічного ефекту і такі, що здійснюються з комерційною метою, але паралельно досягають також і екологічно позитивного результату.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Бобкова А. Г. Правове забезпечення розвитку екологічного підприємництва у контексті доктрин господарського та екологічного права / А. Г. Бобкова // Правова доктрина України : у 5 т. / Нац. акад. прав. наук України. – Х. : Право, 2013. – Т. 4: Доктринальні проблеми екологічного, аграрного та господарського права. – С. 216–251.
2. Задихайло Д. В. Правові засади формування та реалізації економічної політики держави : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук / Д. В. Задихайло ; Нац. ун-т «Юридична академія України ім. Ярослава Мудрого». – Х., 2013. – С. 6.
3. Шаповалова О. В. Адаптація господарського законодавства до вимог сталого розвитку : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук / О. В. Шаповалова. – Донецьк : [б. в.], 2007. – 35 с.
4. Герасименко Я. О. Роль інноваційного потенціалу екологічної освіти і науки у збалансованому розвитку України / Я. О. Герасименко // Особистість. Суспільство. Право : зб. наук. ст. та тез наук. повід. за матеріалами міжнар. наук.-практ. конф., присвяч. 10-річчю Полт. юрид. ін-ту, Полтава, 15 берез. 2012 р. : у 2 ч. Ч. 1 / редкол. А. П. Гетьман, О. П. Бушан, О. Р. Дашковська та ін. – Х. : Точка, 2012. – С. 314.

REFERENCES

1. Bobkova A. H. (2013). Pravove zabezpechennia rozvytku ekolohichnoho pidpriemnytstva u konteksti doktryn hospodarskoho ta ekolohichnoho prava. Pravova doktryna Ukrainy : U 5 t. T. 4: Doktrynalni problemy ekolohichnoho, ahrarnoho ta hospodarskoho prava.

2. Zadykhailo, D. V. (2013). Pravovi zasady formuvannia ta realizatsii ekonomichnoi polityky derzhavy: avtoreferat dys. d-ra yuryd. nauk. Kharkiv.
3. Shapovalova O. V. (2007). Adapatatsiia hospodarskoho zakonodavstva do vymoh staloho rozvytku avtoreferat dys. d-ra. yur. nauk.: 12.00.04 Hospodarske pravo, hospodarsko-protseualne pravo. Donetsk.
4. Herasymenko Ya. O. (2012). Rol innovatsiinoho potentsialu ekolohichnoi osvity i nauky u zbalansovanomu rozvytku Ukrainy. Osobystist. Suspilstvo. Pravo. : zb. nauk. st. ta tez nauk. povid. za materialamy mizh nar. nauk.-prakt. konf., prysviach.. 10-richchiu Polt. yuryd. in.-tu, Poltava, 15 bereznia 2012 r.: u 2 ch. Ch. 1. Kharkiv. Tochka.

Стаття надійшла до редакції 10.10.2016.

Д. Д. ЗАДЫХАЙЛО

кандидат юридических наук, ассистент кафедры гражданского, хозяйственного и экологического права Полтавского юридического института Национального юридического университета имени Ярослава Мудрого

ЭКОЛОГИЧЕСКИЕ ИННОВАЦИИ КАК ФОРМА МЕЖОТРАСЛЕВОЙ КОНВЕРГЕНЦИИ ХОЗЯЙСТВЕННОГО И ЭКОЛОГИЧЕСКОГО ПРАВА

В статье акцентировано внимание на необходимости содержательной инкорпорации положений концепции устойчивого развития в текст Основ (стратегии) государственной экологической политики Украины. Рассмотрены вопросы о роли инноваций в национальной экономике в направлении сохранения окружающей природной среды. Определены основные функции воздействия внедряемых инноваций на состояние окружающей среды, а также сформулирована необходимость институционализации категории «экологические инновации» и четкая правовая определенность с их правовым понятийным аппаратом.

Ключевые слова: стратегия государственной экологической политики, концепция устойчивого развития, экологические инвестиции, экологические инновации.

D. D. ZADYKHAYLO

PhD (Legal Sciences), assistant lecturer, Department of Civil, Economic and Ecology Law of Poltava Law University Yaroslav Mudryi National Law University

ECOLOGICAL INNOVATIONS AS A FORM OF INTER-SECTORAL CONVERGENCE OF ECONOMIC AND ECOLOGICAL LAW

Problem setting. The existing economic mechanism on a global scale is invariably oriented on the rapid pace of economic growth, the increasing level of consumption and the capacity of the internal markets due to the barbaric, irresponsible exploitation of

natural resources. It is important to emphasize that these economic mechanism entails harm to humanity in the context of the irresponsible depletion of non-renewable natural resources and in the context of an unprecedented on level of environmental pollution and in the process of environmental management and the further industrial processing of raw materials.

Recent research and publications analysis. It is worth mentioning that in the economic and legal literature the innovation issues have received considerable attention, primarily in the works of Yu. Ye. Atamanova, O. M. Davydiuk, O. V. Hladka, A. I. Denysov, etc. Therewith, the issues of innovation law in the context of the environmental focus of innovations, in the context of creating appropriate legal mechanisms in the sphere of environmental protection were not raised in any environmental scientists or scientists-business executives.

Paper objective. The article purpose is to analyze the place of «ecological innovations» in modern software activities of the state in the environmental field, in the content of environmental legislation and to find out the common conceptual approaches for this interpretation.

Paper main body. Ecologization of economy can only be achieved through innovative economic development. I would like to emphasize that the relationship between ecologization and innovation the economic mechanism is no alternative in the present socio-political conditions, because only the ecologization of economy on the innovation basis may harmonize the majority of social interests that arise in the field. In this sense, the primary task of legislation is the detailed development of the conceptual apparatus «ecological innovations».

«Ecological innovations» should get the detailed scientific classification for the formation of ecology-innovation state policy.

Conclusions of the research. Environmental policies of the countries can be based on a recognized concept of sustainable development, which implies continued economic growth, but due to the introduction of such innovations, which lead to a total economy ecologization, resolve the contradiction between the production of material goods and purity of the natural environment, preservation of its within ecological balance.

The convergence in the mechanism for its realization of economic and environmental state policies should contain also the convergence of ecological, legal and economic-legal state policy.

The inevitable convergence of ecological and economic social interests and activities needs to obtain the complex specially targeted legislative provision.

One of the important criteria of classification should be the distribution of «ecological innovations» on: 1) aimed directly at achieving environmental effects, 2) are carried out with a commercial purpose, but simultaneously also reaches an environmentally positive outcome.

Short Abstract for an article

Abstract. The author has focused on the need for meaningful incorporation of the provisions of the concept of sustainable development to the fundamentals of state ecological policy of Ukraine. The author considers the role of innovations in the preservation of the environment. The author determines basic functional impact areas of innovations on environmental protection and tasks of institutionalization the category of «ecological innovations», the need for clear legal certainty on appropriate conceptual and legal apparatus.

Key words: the strategy of state environmental policy, the concept of sustainable development, ecological investments, ecological innovations.